

הפשרת 'שגב' - תשט״ז

החדש הזה לכם ראש חדשים, ראשון הוא לכל חדשי השנה. חדש האביב. ובחדש האביב בארבעה-עשר בו, פסח הוא-זמן חרותנו, חוקת עולם תחגהו. ליל שמורים הוא לבני-ישראל לדורותם, כי היום הזה יצאו צבאותם ממצרים.

היום היינו לעם !

היום היינו לעם

הגשם חלף עבר לו, הנצנים נראו בארץ, עת הזמיר הגיע וקול התור נשמע בארצנו. התאנה חנטה פגיה והגפנים סמדר נתנו ריח.

שירה בצבור: "הנה הגשם חלף הלך לו"......

דוברים אלי: זרעינו
במענית לבב ;
ויום יגיע והיינו
לשבלי זהב.

וילד רך יבוא אליך
פרחי דגן לבר,
והלך דל במלילותיך
רעבונו ישבר.

חרש, חורש, וזרע, זורע,
במענית הלב,
ובאו, באו, זר ורע
לחג קציר קרב!

שירה בצבור: "שבלת בשדה כורעה ברוח".

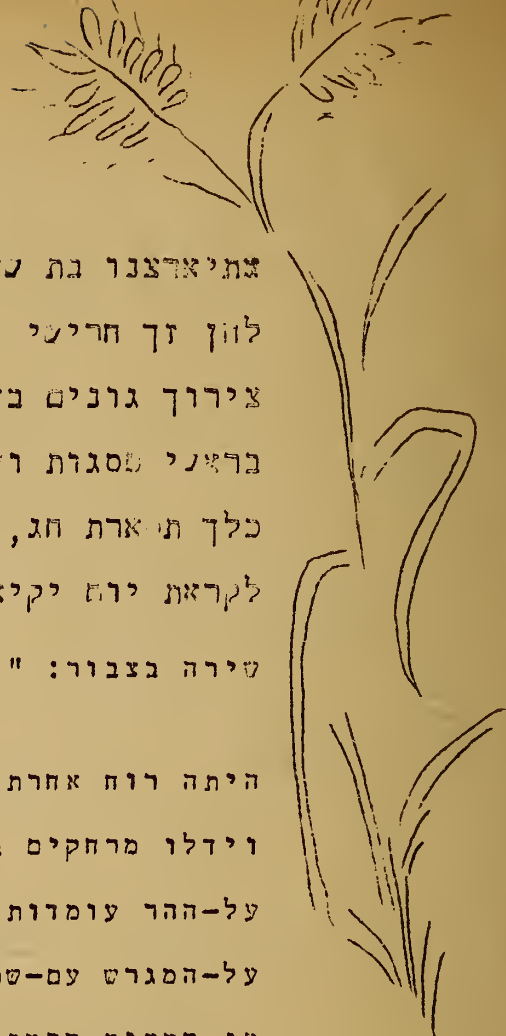
אזננו הכבדה אושת קמה ואילנות, אהבה חדשה לוחשת,
ומתרחבים נחירינו היבשים לריחות אדמה וגשמים, אל
החלום הירוק האחרון נמשכות הזריעות בתכונה.
וגבעולי אצבעותינו היבשים אליו נגהים בתשוקה
אחרונה להוריק, ורבה החרדה לפתרון, ובמעמקינו הפחד
יהלך. הא, אל אלהי כל התועים, היוריק? כי אן עוד
נשא מום גופנו רעוע וחשוף מירק קליפה וניצן, ואי דרך
ביבשתנו הקמחת בהתבדות גם החלום הירוק?

שירה בצבור: "מלאו אסמינו בר".....

לכה דודי נצא השדה נלינה בכפרים: נשכימה לכרמים,
נראה אם פרחה הגפן, פתח הסמדר, הנצו הרמונים.

שירה בצבור: "אל גנת אגוז"...

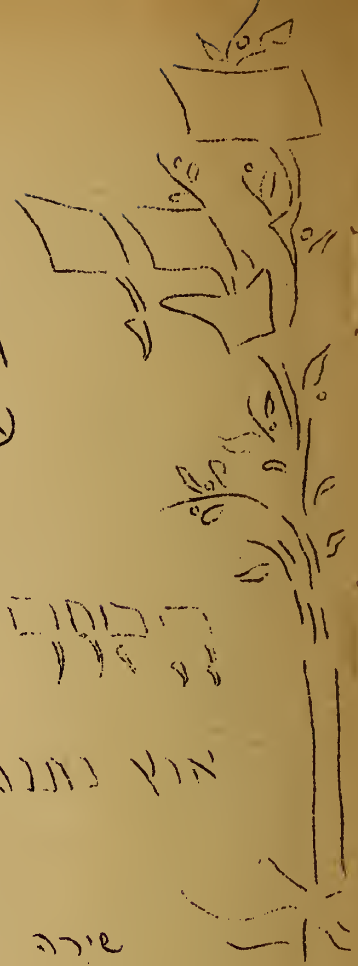

צתיארצנו גת עזרת והרים-האביב במגבואיך
לזון זך חריעי ידובנו ארוהבידן; ...
צירוף גרנים בזיעת אהבה.
בראני מסגדת רשיאים נצנת לרזרה,
כלך תיארת חג, שקדית וזורה,
לקראת ירח יקיצה-שנת תבואה חדשה.

שירה בצבור: "נפל נפלה תוך השדה"...

היתה רוח אחרת, גבהו שמי השמים,
וידלו מרחקים בהירים, רחבי ידים-
על-ההר עומדות רגלי האביב!
על-המגרש עם-שמש אדים חמים מסתטחים,
מן-העצים הרטבים פטורי ציצים מתפתחים-
היתה רוח אחרת מסביב.

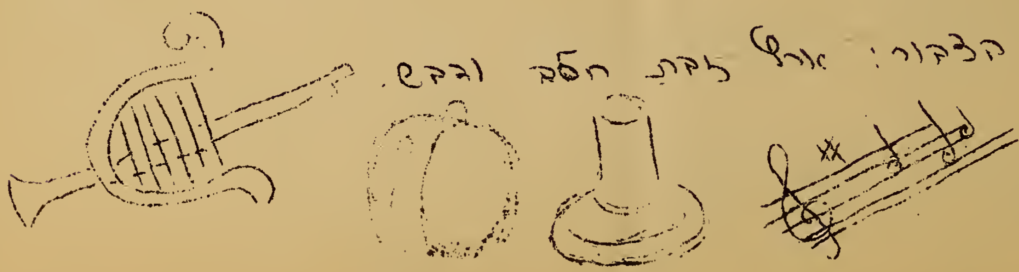

אל בני ישראל ואמרת אליהם, כי
תבואו אל הארץ אשר אני נותן לכם,
וקצרתם את קציה והבאתם את
עמר ראשית קצירכם אל הכהן.

[illegible]

ארץ נתנה יבולה ארץ זבת חלב ודבש

שירה בצבור: ארץ זבת חלב ודבש.

ביום ההוא אענה את השמים והם יענו את הארץ
והארץ תענה את הדגן, ואת התירוש ואת היצהר.
והם יענו את יזרעאל.

קדת הארץ ותשוקקה
רבת תעשרנה,
פלג אלהים מלא מים,
תכין דגנם-כי כן תכינה.

תלמיה רוה נחת גדודיה.
ברביבים תמוגגנה, צמחה תברך.

עטרת שנת טובתך,
ומעגליך ירעפון דשן:
ירעפו נאות מדבר,
וגיל גבעות תחגורנה.

לבשו כרים הצאן
ועמקים יעטפו בר
יתרועעו אף ישירו:

שירה בצבור: "מה יפית האביב"...

בצאת ישראל ממצרים
בית יעקב מעם לועז
היתה יהודה לקדשו
ישראל ממשלותיו.

הים ראה וינס
הירדן יסוב לאחור
ההרים רקדו כאילים
גבעות - כבני צאן.

הננו מוכנים ומזומנים לספר ביציאת מצרים, מעבדות לחרות משעבוד לגאולה.

שירה בצבור: "עבדים היינו, עתה בני-חורין".

כל-דכפין ייתי וייכול, כל דצריך ייתי ויפסח!

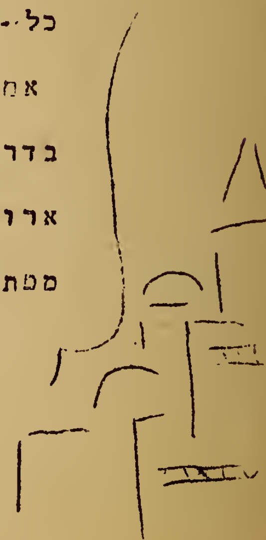
אם נכרי פה אתה ואין לך מבטח,

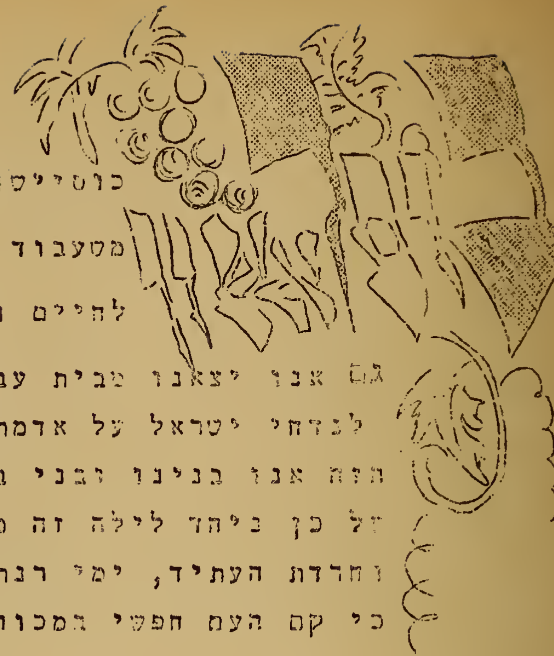
בדרך הרחוקה אם כחך תש, -

ארור הגבר אסמיו לא יפתח,

מפתו לא יעניק לעני לרש.

כוס ישועות נשא ליציאת מצרים, מגולה לגאולה

משעבוד מלכויות לקוממיות בארצנו,

לחיים ולישועה!

גם אנו יצאנו מבית עבדים מגיא הריגה, ובנינו בית בל ימוט
לנדחי ישראל על אדמתם. ואת מועד החרות נוסיף לקדש בבית
הזה אנו בנינו ובני בנינו עד עולם.
על כן ביחוד לילה זה מכל לילות העמל, ימי חדות היצירה
וחדות העתיד, ימי רנת הקוצרים ונרבה לספר בו ביציאת מצרים
כי קם העם חפשי במכורתו!

שירה בצבור: "בני ישראל פה כולנו"...

שעשינו את שלחננו שלחן אחד ושבת אחים גם יחד.

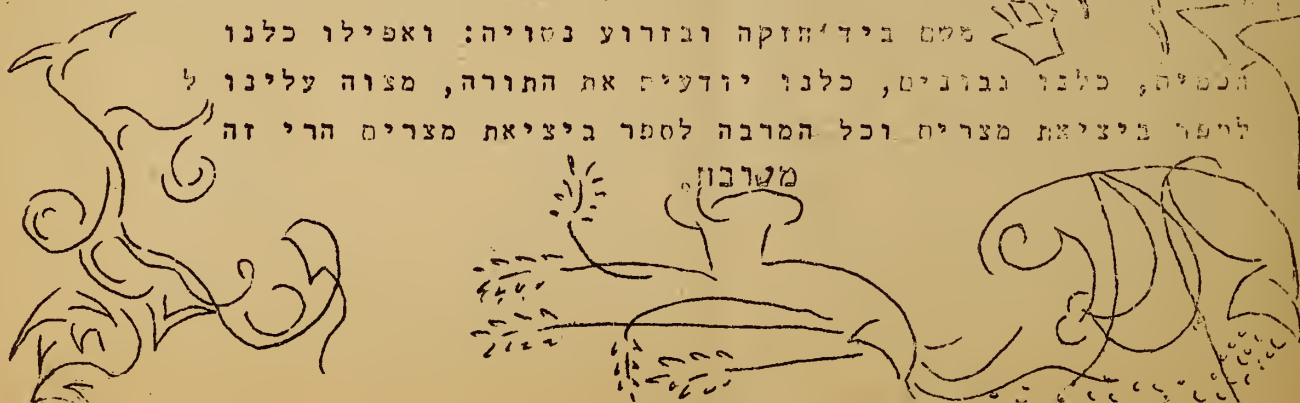
שעשינו את כל הספורים ספור אחד, ואת כל השירים,
שיר אחד, כלו זכר ליציאת מצרים.

שאנו מספרים ביציאת מצרים בעוד זכר מלחמת חרותנו חי בלבנו.

שאנו נמהרים לעבודה ובבנין בעוד מתקבצים פזורי עמנו
במולדת–במדינת ישראל.

[illegible]: "מה נשתנה"

עבדים היינו לפרעה במצרים, ויוציאנו ה' אלהינו מ
משם ביד חזקה ובזרוע נטויה: ואפילו כלנו
חכמים, כלנו נבונים, כלנו יודעים את התורה, מצוה עלינו ל
לספר ביציאת מצרים וכל המרבה לספר ביציאת מצרים הרי זה
משובח.

כמזכבת חרפה וגאון כאות ומוכת לכל באי עולם, עומדים בפתח דברי הימים של ישראל, ימי עבדותו, מהם משנה, מהם יתד לבנין חייו הלאומיים, והם הציר שעליו סובבים דברי נבואה וצוויי חיים."ואתה ידעת את נפש הגר כי גרים הייתם במצרים"
לזכר עולם ישוננו הדברים באזני דור ודור , צווי ואזהרה על עצוב חיי עם, על שמירת אמונים לחרות עם ולחרות אדם.

בכל דור ודור חיב אדם לראות את עצמו כאילו הוא יצא ממצרים.

ויקם מלך חדש על מצרים, אשר לא ידע את יוסף, ויאמר, הנה עם בני ישראל רב ועצום ממנו: הבה נתחכמה לו, פן ירבה והיה כי תקראנה מלחמה ונוסף גם הוא על שונאינו ונלחם בנו ועלה מן הארץ.

וכאשר יענו אותו כן ירבה וכן יפרץ.

והיא שעמדה לאבותינו ולנו שלא אחד בלבד עמד עלינו לכלותינו. אלא שבכל דור ודור עומדים עלינו לכלותנו והקדוש ברוך הוא מצילנו מידם.

לך בא מצרימה ועשית לי עם. הידעת איך יעשה עם?
את האובדים ואת האומללים תקרא אליך, את כל אשר יאנחו מעבודה ואשר יענו תחת יד נוגשים ופקידים ואין להם בלתי אם לב ובלב הזה מעט רגש. ודברת אלינם והוצאת אותם מבית עבדים וגאלתם, ונתת להם חקים ומשפטים -

ועשית אותם לעם!

ואמרת להם כי עבדים הם-והם לא יבינו.
ואמרת להם כי אומללים הם-והם לא ידעו.
כי גדול עניים וגדולים מכאוביהם ינורא לחצם-והם לא יאמינו.
ופקחת את עיניהם בחזק יד על כל לחצם ועל כל עניים, וגאלת אותם, ועם רב ימשך אחריך, אשר לא ידעת ואשר לא ידעוך עוד. מקרב כל העם מסביב אשר רע ומר להם. והיית לאב המון אדם רב ולראש שבטים.

ועשית מתולעים - אדם
ומן האדם - עם,
ומעפרות חול - ארץ.

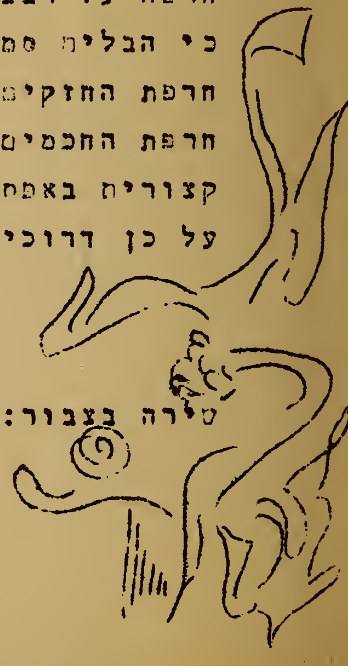

שירה בצבור: "מהר מהר צוה פרעה שלח נא את עמי"...

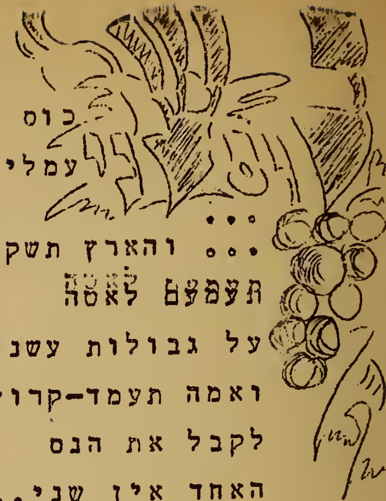
תקרב נא חרפתי, אהיה נא כנוריה, אזכור ואף אזכיר לה חסד
נעוריה. לכתה אחרי כרוכה כנגע בל ימור וזקנתם אתי ורדת שנינו
בור. חרפת עניי, בגדי אשר בלה. לא אסתר ממך בארץ אפלה, חרפת
בני אשר נתתי למכים. לא אחבה ממך במים עמוקים, חרפת גוי ו
ורפות ידי לאין עוזר. ושקה ותחנון וחנף בעד עור. וזכר העלבונים
על בן ובני בנים ומקח ההרגל עם בשת המגנים.
על כן דורך, דרוך אשכב על המשמר.

חרפה על רבבות אחים הנח טקעת, בצלקתם בערת ועל גבם הקעת,
כי הבלית סמאום, כי אוילים רמום, כסי אותם חרפה, על יודע מאום.
חרפת החזקים אשר היו לצחוק, חרפת כובשי ראשם בבדר הפארורים,
חרפת החכמים אשר הלכו שולל. חרפת רבים כיה אשר נפלו שלל;
קצורים באפס יגע ובהרום שרבים.
על כן דרוכים, דרוכים נשכב על המשמר.

שירה בצבור: "אחרי הגמרור שנערף"...

כוס גאולה נשא לנתוק מוטות עבדות במלא תבל, לפדות
עמלים לחיים ולגאולה.

...
... והארץ תשקט. עין שמים אודמת
תעפעף לאטה
על גבולות עשנים.
ואמה תעמד-קרועת לב אך נושמת...-
לקבל את הנס
האחד אין שני...

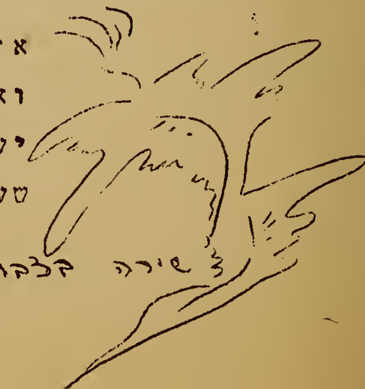
לובשי חל וחגור, וכבדי נעלים,
בנתיב יעלו הם
הלוך והחרש.
לא החליפו בגדם, לא מחו עוד במ?
את עקבות יום-הפרך וליל קו-האש.

היא לטקס תכון. היא תקום למול סהר
ועמדה, טרם-יום, עטה חג ואימה.
- אז מנגד יצאו
נערה ונער
ואט-אטיצעדו הם אל מול האמה.

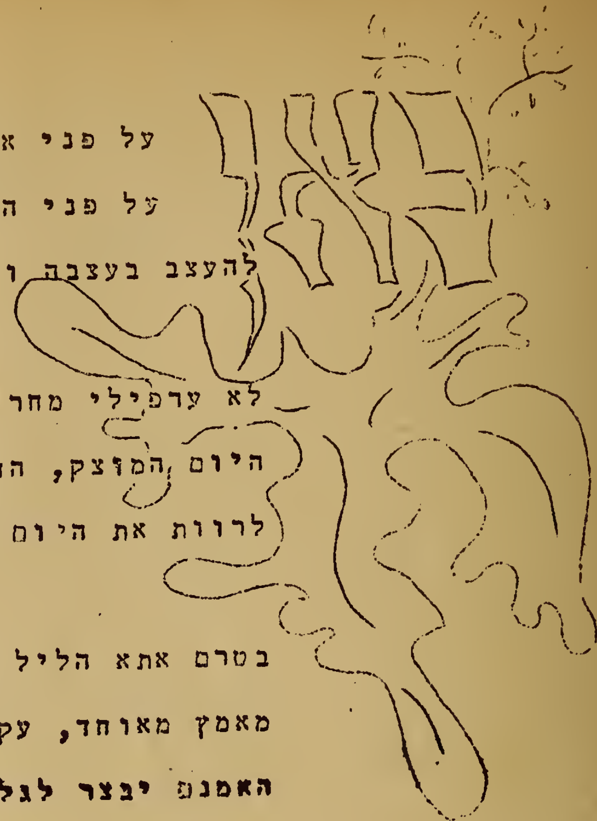
עיפים עד בלי קץ, נזירים ממרגוע
ונוטפים טללי נעורים עבריים - -
דם השנים יגשו,
ועמדו לבלי-נוע.
ואין אות אם חיים הם או אם ירוי

אז תשאל האמה, שטופת דמע-וקסם,
ואמרה: מי אתם? והשנים, שוקטים,
יענו לה: אנחנו מגש הכסף
שעליו לך נתנה מדינת-היהודים.

שירה בדבור: „ואף על פי כן...

על פני אדמה- לא בעבים מעל-

על פני האדמה הקרובה, האם;

להעצב בעצבה ולגיל בגילה הדל היודע כל כך לנחם.

לא ערפילי מחר - היום ממומש ביד,

היום המוצק, החם, האיתן:

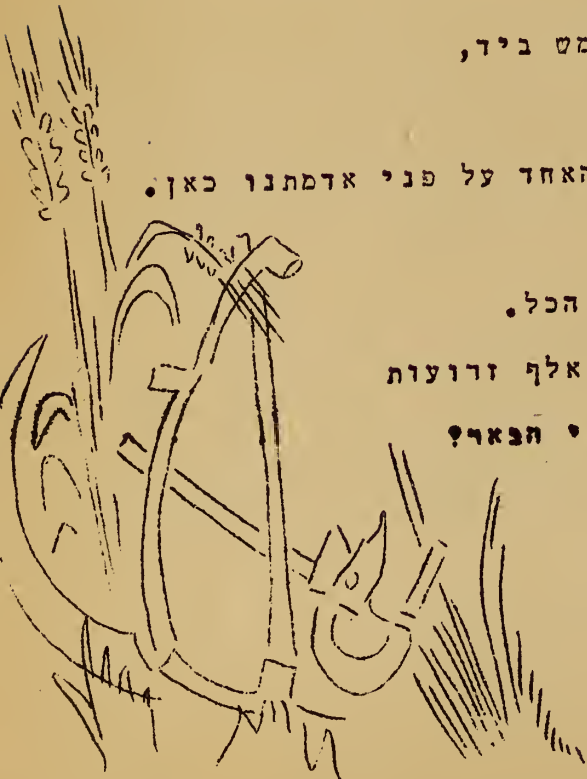
לרוות את היום הזה הקצר, האחד על פני אדמתנו כאן.

בטרם אתא הליל - באו, באו הכל.

מאמץ מאוחד, עקשני וער של אלף זרועות

האמנם יבצר לגל את האבן מפי הבאר?

שירה בצבור: קול קורא...

זכור את אשר עשה לך עמלק

הצבור קם.

עם ישראל את בניו ואת בנותיו אשר בנפשם
נתנו לנו עצמאות, כי בגופם וברוחם חסמו דרך אויב,
ופתחו את נתיב החפש את מדינת ישראל.

עם ישראל את בנותיו, ואת בניו, את אמהותיו
ואת אבותיו, זקן וטף, אשר נשמדו על היותם ישראל.
שש מאות רבוא נפש מנפשנו ודם מדמנו נגר על שדות עשו
ואין דמי לנו.

תהי נשמתם צרורה בצרור החיים.

שפך חמתך אל הגויים אשר לא ידעוך ועל ממלכות אשר
בשמך לא קראו, כי אכל את יעקב ואת נוהו השמו. שפך
עליהם זעמך וחרון אפך ישיגם, תרדוף באף ותשמידם מתחת
שמי ה'.

אלינו אכזר ונפתל
באך המיטור והדרך היא הרה
ימלאו, ימלאו ראטינו סל,
לא תבגד ברכת הזרע!

לא באנו הלום לטחת אמרים
צוינו: חרט
והחרט
ואגר נא.

וכך נבוא: זקופים ישרי מבט
קפוצי אגרוף, לטאת גמילות וחסד,
הלב יקצב לנו ויד אל יד
נסער לפרץ נלמד לרשת
והנוכל? יכל נוכל לכל!
כלנו כאחד וכל אחד-כלנו
כל הקטן אתנו הוא גדול
וטכוח אל - טלנו!

טאו עיניכם לפריחה הזאת
וטאלוה: מה לה כי פורחת?
אני פורחת לטלום
וזה האות:
יחד!

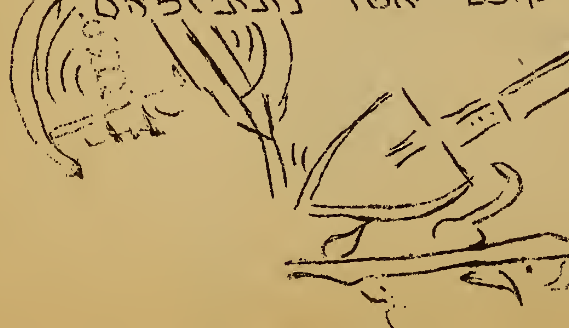
טירה בצבור: מסבלות גורל פרוע...

כוס נחמה נשא לשלום שארית ישראל ולשלום העמים. יהי שלום בכלינו שלוה באהלנו-ל לחיים ולשלום.

והיה באחרית הימים נכון יהיה הר בית ה׳ בראש ההרים ונשא מגבעות ונהרו אליו כל הגוים. והלכו עמים רבים ואמרו: לכו ונעלה אל הר ה׳ אל בית אלהי יעקב, ויורנו מדרכיו ונלכה בארחתיו, כי מציון תצא תורה ודבר ה׳ מירושלים: ושפט בין הגוים והוכיח לעמים רבים וכתתו חרבותם לאתים וחניתותיהם למזמרות. לא ישא גוי אל גוי חרב ולא ילמדו עוד מלחמה.

והנה ימים באים נאם ה׳ ונגש חורש בקוצר ודרך ענבים במשך הזרע, והטיפו ההרים עסיס וכל הגבעות תתמוגגנה: וקנו בתים נשמות וישבו ונטעו כרמים ושתו את יינם, ונטעתים על אדמתם, ולא ינתשו עוד מעל אדמתם אשר נתתי להם.

שירה בצבור: מלאך השלום עולם...

והטיפו ההרים עסיס......

כוס ברכה נשא לנו ולכל מעשי ידינו,

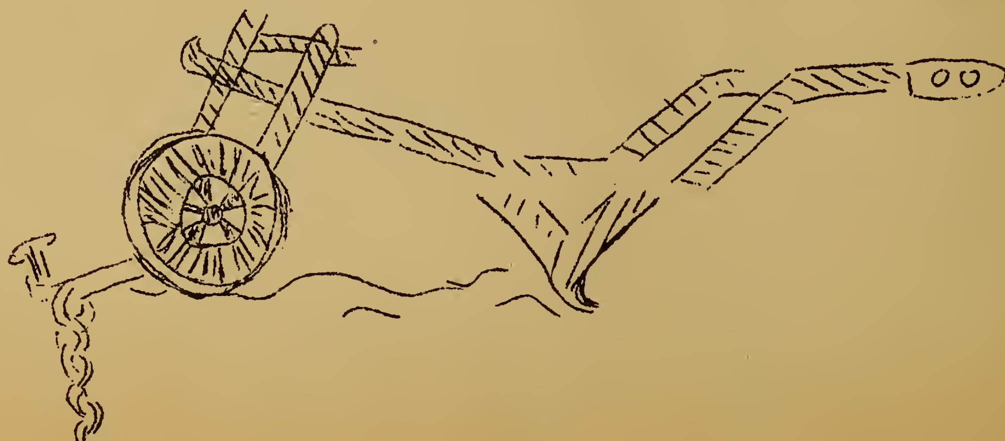
לפרי האדמה ולתנובת האדם ליום העמלולחיי השתוף

לחיים ולברכה!

נברך על הגפן ועל פרי הגפן ועל ארץ חמדה טובה ורחבה.
לאכל מפריה ולשבע מטובה, נברך על אשר נגאלנו
והגענו ללילה זה- לשמוח להגיל ולהסב בו יחד. כן נגיע
למועדים ולרגלים הבאים לקראתנו בשלום, שמחים בבנין
וששים בעבודה ובשיר שיר חדש על גאולתנו ועל פדות
נפשנו!

שירה בצבור: נבנה ארצנו.

חסל סדר פסח כהלכתו: ככל משפטו וחוקתו:
כאשר זכינו לסדר אותו; כן נזכה לעשותו: זך
שוכן מְעוֹנָה: קומם קהל עדת מי מנה: בקרוב
נהל נטעי כנה פדוים לציון ברנה:

